

ไถ่คลังหลวง

เมื่อรัฐบาลได้แนวทางแก้ปัญหาโดยไม่เป็นการทำลายหลักการและเจตนารมณ์เดิมของบรรพบุรุษ และไม่ขัดต่อพระธรรมเทศนาที่หลวงตาได้เคยให้แนวทางไว้ อีกทั้งไม่ขัดต่อเจตนารมณ์ของโครงการช่วยชาติ ที่ชาวไทยพร้อมจะเสียสละทรัพย์สินให้เป็นคุณประโยชน์ต่อชาติบ้านเมืองอยู่แล้ว เมื่อชาติมีภาระหนี้สินจำนวนมากจนหาทางออกมิได้ ถึงคราวจำเป็นเช่นนี้ก็สามารถเอาชนะตักนำจากตุ่มคลังหลวงมาเล็กๆ น้อยๆ เพื่อยังประโยชน์ได้ ทั้งนี้ต้องมีให้ส่วนใหญ่เสียไป ในส่วนของดอกผลคลังหลวงก็เป็นการขอมาด้วยจิตที่สำนึกในบุญคุณของบรรพบุรุษและด้วยความจำเป็น เมื่อทยอยใช้หนี้จนหมดดอกผลก็จะกลับเข้าเพิ่มพูนในคลังหลวงดั้งเดิม การแก้ปัญหาด้วยวิธีนี้ทำให้คลังหลวงยังเป็นสมบัติร่วมของคนไทยทั้งชาติ มิได้เป็นการยึดเอาคลังหลวงมาเป็นของธนาคารแห่งประเทศไทยหรือของรัฐบาลแต่อย่างใด เมื่อได้แนวทางแก้ปัญหาที่ชัดเจนเช่นนี้ เพื่อให้บรรลุดัตถุประสงค์ดังกล่าว รัฐบาลจึงได้ออกประกาศพระราชกำหนดถึง ๓ ฉบับ เมื่อวันที่ ๒๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๕ **ลูกหลาน ก่อหนี้...เงินปู่ตายาย ใช้หนี้**

แท้จริงแล้วหนี้กองทุนฟื้นฟู นี้เกิดจากความล้มเหลวล้มตัว ฟุ่มเฟือย สูญสว่ຍของคนในชาติ อีกทั้งนโยบายบริหารงานของรัฐบาลที่ผิดพลาดสะสมต่อเนื่องกันมา

เศรษฐกิจโดยรวมพังทลาย มีหน้าข้าราชการยังต้องขายทรัพย์สิน ๕๖ สถาบันการเงินในราคาต่ำ ขณะเดียวกันก็ไปค้าประกันธนาคารและสถาบันการเงินที่มีหนี้ไฟแนนซ์เน่าส่งผลให้ยอดหนี้มีจำนวนมากมายมหาศาล กลายเป็นหนี้ที่คนไทยทุกคนต้องร่วมชดใช้หนี้ที่ค้างคามานานกว่า ๒-๓ ปีนี้ โดยมีตัวเลขหนี้กองทุนฟื้นฟู ล่าสุด ๑.๔ ล้านล้านบาท ถ้ารวมค่าดอกเบี้ยอีก ๑ ล้านล้านบาท เบ็ดเสร็จยอดหนี้กองทุนฟื้นฟู ต้องจ่ายถึง ๒.๔ ล้านล้านบาท (ปี พ.ศ. ๒๕๔๕) นับเป็นจำนวนมากมายมหาศาลเหมือนว่าไม่มีวันชดใช้ได้หมดสิ้น

๑. พระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินและจัดการเงินกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน ระยะเวลาที่สอง พ.ศ. ๒๕๔๕ มีสาระสำคัญ คือ ๐ ให้กระทรวงการคลังโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรีมีอำนาจกู้เงินบาทในนามรัฐบาล

เพื่อชดใช้ความเสียหายของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน มูลค่าการกู้เงินต้องไม่เกิน ๗๘๐,๐๐๐ ล้านบาท ให้อำนาจรัฐมนตรีในฝ่ายการธนาคาร เรียกว่า “บัญชีสะสมเพื่อการชำระคืนต้นเงินกู้ชดใช้ความเสียหายของกองทุนฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน”

มีวัตถุประสงค์เพื่อการชำระคืนต้นเงินกู้ตามพระราชกำหนดนี้ และต้นเงินกู้ตามพันธบัตรของกองทุนเพื่อการฟื้นฟู

ที่กระทรวงการคลังค้าประกันตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ ๓๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ๐ ในระหว่างการชำระหนี้

สินทรัพย์คงเหลือในบัญชีผลประโยชน์ประจำปีหลังจากการจ่ายเมื่อสิ้นปี ให้โอนเข้าบัญชีสะสมดังกล่าวโดยไม่ต้องโอนเข้าบัญชีสำรองพิเศษ ทั้งนี้

จนกว่าจะมียอดรวมทั้งหมดเท่ากับต้นเงินกู้ดังกล่าว ๐ ให้ตั้งเงินรายจ่ายเพื่อชำระค่าดอกเบี้ยเงินกู้ตามพระราชกำหนดนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปี ๒.

พระราชกำหนดโอนทรัพย์สินบางส่วนในบัญชีสำรองพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา พ.ศ. ๒๕๔๕ มีสาระสำคัญ คือ ๐ ให้โอนเงินบาทจำนวน ๑๖๕,๐๐๐ ล้านบาท ในบัญชีสำรองพิเศษ ตามกฎหมายว่าด้วยเงินตรา ให้แก่ธนาคารแห่งประเทศไทย เพื่อชดเชยผลขาดทุนสะสม

และเสริมสร้างความมั่นคงของธนาคารแห่งประเทศไทย รายได้ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยได้รับนี้

มิให้นำไปจัดสรรเป็นเงินสำรองหรือเป็นเงินนำส่งรัฐตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทยหรือกฎหมายอื่นใด

o โดยมีเหตุผลในการประกาศใช้ เนื่องจากการที่ประเทศไทยประกาศใช้ระบบการแลกเปลี่ยนเงินตราแบบใหม่เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ส่งผลให้ธนาคารแห่งประเทศไทยอันเป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ดำเนินนโยบายการเงินเพื่อประโยชน์ในการดำรงไว้ซึ่งค่าของบาท ต้องประสบกับผลการดำเนินงานขาดทุนเป็นอันมาก และเกิดผลขาดทุนสะสมเพิ่มขึ้น จนเป็นอุปสรรคในการดำเนินนโยบายการเงินของประเทศให้มีประสิทธิภาพ

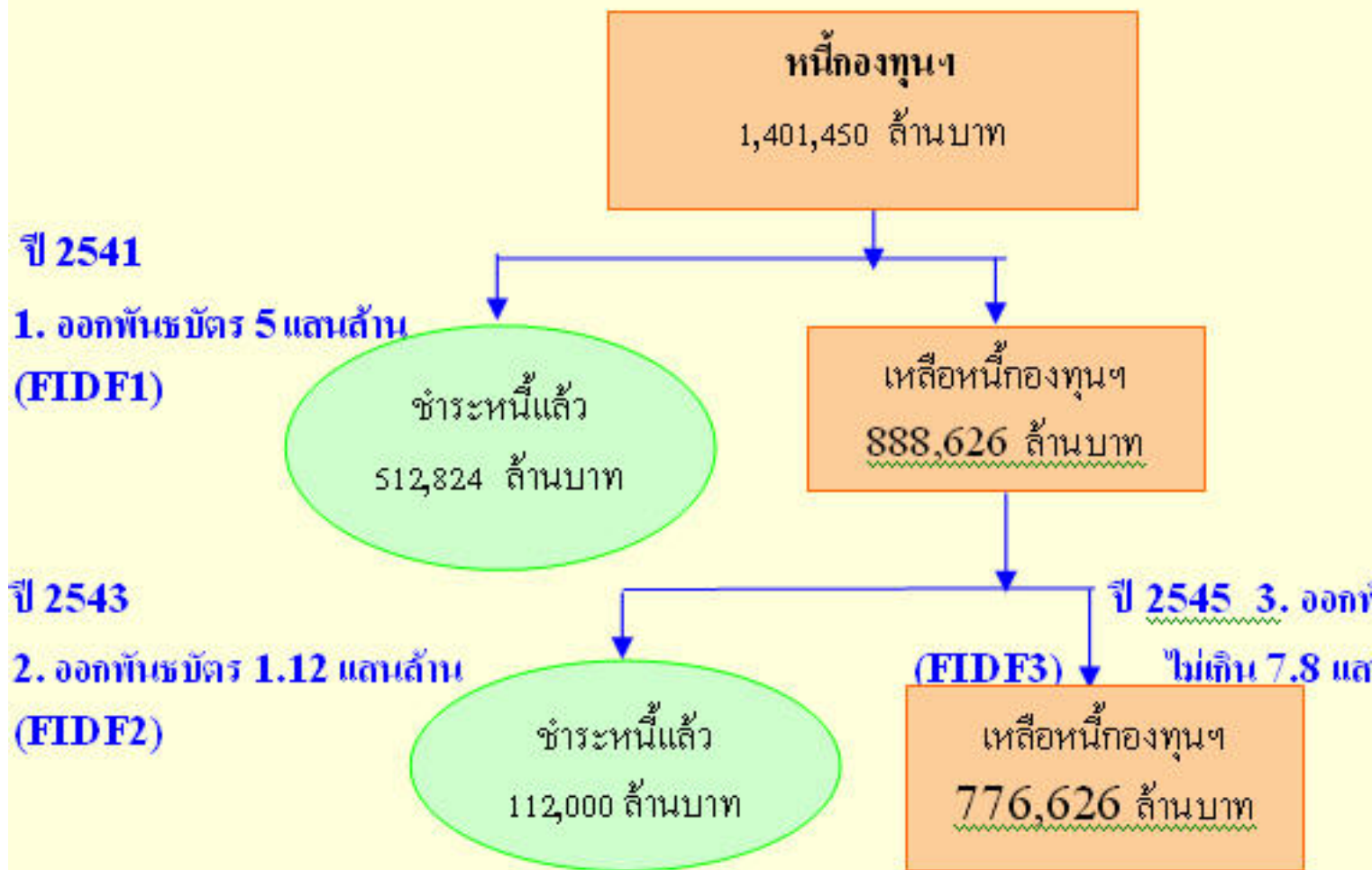

ธนาคารแห่งประเทศไทย

สำนักงานกลางรังสิต, สาขามินนิสโตะ: โทร 0-2283-6016-7 โทรสาร 0-2281-6616 www.bot.or.th

ภาระความเสียหายของกองทุนที่เกิดขึ้นแล้วและที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งหมดจำนวน ล้านบาท สามารถจำแนกได้เป็น

- ส่วนที่ได้รับการแก้ไขแล้วจากการออกพันธบัตรรัฐบาลในระหว่างปี พ.ศ. 2541 จำนวน 500 บาท ซึ่งออกจำหน่ายได้เป็นเงินรวม 512,824 ล้านบาท
- ส่วนที่ยังไม่ได้รับการแก้ไขอีกจำนวน 888,626 ล้านบาท ในจำนวนนี้ กองทุนได้ออกพันธบัตร 112,000 ล้านบาท โดยมีกระทรวงการคลังค้ำประกัน และกำหนดจ่ายดอกเบี้ยจากแผ่นดิน ซึ่งเป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 31 ตุลาคม พ.ศ. 2543

แต่เนื่องจากประเทศไทยยังมี “คลังหลวง” หรือเงินใน “ฝ้ายออกบัตร” ธนาคารแห่งประเทศไทย เหลือเป็นก้นถุงไว้ใช้ยามจำเป็น เป็น “คลังหลวง” เดียวกันที่หลวงตาออกมาปกป้องไม่ให้รัฐบาลยุบ “รวมบัญชี” และนำเงินไปใช้อย่างไม่มีขีดจำกัด และเป็น “คลังหลวง” เดียวกันกับที่หลวงตาธรรมะธรรมะชาวไทยบริจาคเงินทองสงฆ์ “คลังหลวง” เพื่อเพิ่มพูนสร้างความเข้มแข็ง และด้วยผลของกฎหมาย ๓ ฉบับ ทำให้เงินคลังหลวงที่บรรพบุรุษสะสมไว้ จะถูกนำมาใช้กลางหนี้สำคัญของชาติจำนวน ๑.๔ ล้านล้านบาท โดยจะแบ่งเป็น ๒ กอง คือ ๑.

ไอ้คลังหลวง

	1	

หนึ่งกองแรก ๕.๑๒ แสนล้านบาท(FIDF1) จะมีการโอนเงินสดจาก “คลังหลวง” ไปให้ธนาคารแห่งประเทศไทยทันที ๑.๖๕ แสนล้านบาท ารแก๊งกำไรค่าเงินบาทในปี พ.ศ. ๒๕๔๐

ไอ้คลังหลวง

ที่มีอยู่ ๑.๓๑ แสนล้านบาท เนื่องจากต้องการให้ธนาคารแห่งประเทศไทยมีกำไร เพื่อจะได้หักเอา ๙๐ % ของ “ผลกำไร” ในแต่ละปีมาทยอยใช้หนี้ ค่าธนาคารแห่งประเทศไทยจะใช้เวลา ๓๐ ปี ถึงจะใช้หนี้ก้อนแรกนี้ได้สำเร็จ หนึ่งกองที่ ๒ อีก ๘.๘๘ แสนล้านบาท(FIDF2 และ FIDF3) จะเอาเงินเฉพาะดอกผลคลังหลวง หรือ “บัญชีผลประโยชน์ประจำปี” ที่พอพูนขึ้นราวๆ ปีละ ๔-๖ ๑. หมื่นล้านบาท ไปผ่อนชดใช้หนี้ทั้งหมด โดยไม่แตะเงินต้น คาดว่าจะต้องใช้ “ดอกผลคลังหลวง” รวม ๒๐-๓๐ ปี ถึงจะชดใช้หนี้ก้อนที่ ๒ ได้เสร็จสิ้น กระบวนการทั้งหมดรัฐบาลจำเป็นต้องออก “พันธบัตร” ซึ่งเป็นตราสารทางการเงินประเภทหนึ่งที่รัฐบาล และธนาคารแห่งประเทศไทยเป็นผู้ออกมาขาย โดยให้คำมั่นสัญญาว่าผู้ซื้อหรือผู้ถือพันธบัตรมีสิทธิที่จะได้รับชำระต้นเงินตามพันธบัตรคืนภายในกำหนดเวลา พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราที่กำหนด ในครั้งนี้ใช้ชื่อเป็นการเฉพาะว่า “พันธบัตรออมทรัพย์ชวยชาติ” เพื่อจะได้รับเงินสดไปลดยอดหนี้กองทุนฟื้นฟู เสียก่อน จากนั้นรัฐบาลและธนาคารแห่งประเทศไทยจะร่วมมือกันจ่ายเงินต้นและดอกเบี้ยพันธบัตร ดังนี้ ๑. นำกำไรของธนาคารแห่งประเทศไทย และดอกผลคลังหลวง ทยอยชดใช้เงินต้นพันธบัตร ๒. ภาวะ “ดอกเบี้ย” จากการออกพันธบัตรครั้งนี้ รัฐบาลจะตั้งงบประมาณจ่ายให้ โดยจะต้อง “กันงบประมาณ” ถึง ๓๐ ปี เพื่อจ่ายเฉพาะภาวะดอกเบี้ยที่เกิดขึ้น ในการพิจารณาวิธีการแก้ไขปัญหามลชาติที่เกิดขึ้นจากการเข้าไปช่วยเหลือระบบสถาบันการเงินของกองทุนนั้น กระทรวงการคลังและธนาคารแห่งประเทศไทยมีความเห็นร่วมกันว่า ควรมีรูปแบบที่ชัดเจน และเป็นประโยชน์ต่อทุกฝ่าย โดยให้เป็นภาระต่อฐานะการคลังและภาษีของประชาชนทั้งในระยะสั้นและระยะยาวน้อยที่สุด ให้มีความโปร่งใสและไม่ก่อปัญหาในการดำเนินนโยบายการเงิน รวมทั้งเป็นไปตามหลักธรรมาภิบาลที่ดี และในขณะเดียวกันให้มีผลกระทบต่อตลาดตราสารหนี้ที่น้อยที่สุดด้วย เพื่อให้การแก้ปัญหาที่มีลักษณะครบถ้วนและเบ็ดเสร็จ จึงได้แยกการดำเนินการ ออกเป็น 2 ส่วนคือ

๓. พระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยเงินตรา พ.ศ. ๒๕๐๑ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๕ มีสาระสำคัญ คือ เงินคงเหลือสุทธิของบัญชีผลประโยชน์ประจำปี เมื่อสิ้นปีให้โอนเข้าบัญชีสำรองพิเศษ หรือ บัญชีอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับ “บัญชีสะสมเพื่อการชำระคืนเงินกู้ชดใช้ความเสียหายของกองทุนฟื้นฟู” ที่ได้จัดตั้งไว้ สิ้นทรัพย์ที่ได้รับบริจาคเพื่อกิจการของ “ฝ้ายออกบัตรธนาคาร” ตามกฎหมายว่าด้วยธนาคารแห่งประเทศไทย ให้เข้าบัญชีสำรองพิเศษ ทั้งนี้ให้ใช้บังคับแก่สิ้นทรัพย์ที่ได้รับบริจาคก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับด้วย ทั้งนี้เพื่อเก็บรักษาให้มั่นคงตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค **ประเด็นนี้** จะทำให้เงินบริจาคใน “โครงการชวยชาติ” ของหลวงตา” เข้าสู่ “คลังหลวง” หรือ “ฝ้ายออกบัตร” จริงตามวัตถุประสงค์ของผู้บริจาค ซึ่งก่อนหน้านั้น ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๔๑ -๒๕๔๔ เงินบริจาคถูกเก็บไว้ใน “ฝ้ายการธนาคาร” ซึ่งเป็นจุดที่ไม่มั่นคงปลอดภัย ๐ โหรธนาคารแห่งประเทศไทยมีอำนาจโอนสินทรัพย์ในบัญชีสำรองพิเศษเข้าเป็นสินทรัพย์ในบัญชีทุนสำรองเงินตรา เพื่อการนำออกใช้ซึ่งธรรมาภิบาลได้ เมื่อมีการถอนธรรมาภิบาลจากธรรมาภิบาลออกให้โอนสินทรัพย์ที่มีค่าเท่ากันในบัญชีทุนสำรองเงินตรา เข้าเป็นสินทรัพย์ในบัญชีสำรองพิเศษ ทั้งนี้เพื่อให้การแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น **ประเด็นนี้** ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทยไม่ได้กราบเรียนปรึกษาหลวงตาแต่อย่างใด และยังมีเนื้อหาที่ขัดต่อหลักการและเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษอีกด้วย ดังนี้ ๑. เท่ากับเป็นการนำสินทรัพย์ที่ใช้เพื่อการหนุนหลังธรรมาภิบาลกลับเข้ามาพิมพิมธนบัตรเสียเอง ส่งผลให้คลังหลวงไม่มั่นคงปลอดภัยเช่นเดิม เป็นการนำคลังหลวงมาใช้ผิดวัตถุประสงค์และผิดหลักการเพื่อความมั่นคงปลอดภัย๒. การโอนจากบัญชีสำรองพิเศษเข้าบัญชีสำรองเงินตราคือการโอนสินทรัพย์เข้าบัญชีของฝ่ายเดียวกัน แต่ฝ่ายการธนาคารเป็นผู้ได้รับธรรมาภิบาล จึงไม่ถูกต้อง
๓. ไม่ได้วัดความสามารถแท้จริงในการดำเนินการของธนาคารแห่งประเทศไทยตามหลักการที่ถูกต้องนั้น การพิมพิมธนบัตรจะต้องโอนสินทรัพย์จากฝ่ายการธนาคารเข้าบัญชีทุนสำรองเงินตราในมูลค่าเท่ากัน

เพื่อแสดงถึงความสามารถในการดำเนินการของธนาคารแห่งประเทศไทย

ก. การแก้ไขปัญหาความเสียหายที่ยังไม่ได้รับการชดเชย ในการแก้ไขปัญหาความเสียหายของกองทุนนั้น กระทรวงการคลังจะดำเนินการชดเชยตามความเสียหายจริงที่เกิดขึ้นแก่กองทุน โดยรัฐบาลจะออกพระราชกำหนด เงินไม่เกิน ๗๘๐,๐๐๐ ล้านบาท

การออกพันธบัตรนี้ กระทรวงการคลังจะรับภาระการจ่ายดอกเบี้ย โดยเบิกจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน แต่สำหรับการจ่ายชำระคืนเงินต้นนั้น ธนาคารแห่งประเทศไทยจะเป็นผู้รับภาระโดยใช้แหล่งเงินจากดอกผลของสินทรัพย์ในทุนสำรองเงินตราตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ เป็นต้นไป ทั้งนี้ เพื่อความโปร่งใสและตรวจสอบได้ของการดำเนินการตามนี้ จะมีการจัดตั้งบัญชีหนึ่งขึ้นในฝ่ายการธนาคารของธนาคารแห่งประเทศไทย เรียกว่าบัญชีสะสมเพื่อการชำระคืนต้นเงินกู้ชดเชยความเสียหายของกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาาระบบสถาบันการเงินฯ.

การเตรียมการเพื่อจ่ายชำระคืนพันธบัตร ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท สำหรับในส่วนของพันธบัตรวงเงิน ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท

ออกตามพระราชกำหนดให้อำนาจกระทรวงการคลังกู้เงินและจัดการเงินกู้เพื่อช่วยเหลือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาาระบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๔๐ และกำหนดให้จัดสรรการจ่ายชำระจากรายได้จากการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ และจากกำไรสุทธิซึ่งธนาคารแห่งประเทศไทยนำส่งในแต่ละปีให้แก่รัฐบาลไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐ นั้น ในระยะที่ผ่านมารายได้จากการแปรรูปรัฐวิสาหกิจมีจำนวนเพียงเล็กน้อย

ขณะที่ธนาคารแห่งประเทศไทยก็มีผลขาดทุนจากการดำเนินนโยบายรักษาเสถียรภาพค่าเงินบาทในช่วงปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ดังนั้น

จึงจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อให้ธนาคารแห่งประเทศไทยอยู่ในฐานะที่สามารถนำส่งกำไรให้รัฐบาลเพื่อเตรียมชำระคืนพันธบัตรดังกล่าวด้วยเหตุนี้

จึงให้มีการออกพระราชกำหนดอีก ๒ ฉบับ เพื่อล้างผลขาดทุนของธนาคารแห่งประเทศไทย และเพื่อให้ใช้สินทรัพย์จากบัญชีสำรองพิเศษหมุนหลังธนบัตรออกใช้ได้

อันจะช่วยให้ธนาคารแห่งประเทศไทยสามารถดำเนินกิจการมีรายได้ นำส่งได้มากขึ้น และสามารถดำเนินนโยบายได้อย่างมีประสิทธิภาพ **พันธบัตรออมทรัพย์ช่วยชาติ**

คาดว่าพันธบัตรใหม่ที่จะออกทั้งหมดจะมีจำนวนประมาณ ๗๘๐,๐๐๐ ล้านบาท โดยจะทยอยออกพันธบัตรตามความต้องการใช้เงินของกองทุนฯ

ประกอบด้วย ทั้งนี้เพื่อให้เกิดผลกระทบต่อตลาดพันธบัตรน้อยที่สุด

เนื่องจากในช่วงเดือนสิงหาคม-ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ นี้ กองทุนฯ มีภาระที่จะต้องชำระคืนเงินฝากแก่ผู้ฝากเงินของ ๕๖ บริษัทเงินทุนประมาณ ๑๑๕,๐๐๐ ล้านบาท และมียอดกู้ยืมคงค้างในตลาดซื้อคืนอยู่ประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท กองทุนฯ

จึงมีความจำเป็นต้องออกพันธบัตรเป็นจำนวนมากภายในปีนี้ ดังนั้นเพื่อลดผลกระทบต่อตลาดพันธบัตรโดยรวม รัฐบาลจึงจะออกเป็นพันธบัตรออมทรัพย์ อายุ ๕ ปี ๗ ปี และ ๑๐ ปี รวมทั้งสิ้นประมาณ ๓๐๐,๐๐๐ ล้านบาท เน้นจำหน่ายให้แก่ผู้ออมเท่านั้น กล่าวคือ ผู้มีสิทธิ์ซื้อ จะได้แก่ บุคคลธรรมดา สหกรณ์ และมูลนิธิ ในการออกพันธบัตรออมทรัพย์นี้ นอกจากเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาขาดทุนที่เกิดจากการดำเนินการช่วยเหลือระบบสถาบันการเงินของกองทุนฯ แล้ว ยังช่วยเพิ่มทางเลือกในการลงทุนที่ให้ผลตอบแทนสูงกว่าการฝากเงินที่ธนาคารพาณิชย์สำหรับผู้ออมรายย่อย

การออกพันธบัตรกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนาระบบสถาบันการเงิน

	การชำระ		
	FIDF1		งบปี 2541 512,824
	FIDF2		งบปี 2543 112,000
	FIDF3		
งบปี 2547	200,000		
งบปี 2548 - 49	30,000		
1,000			
งบปี 2550	25,000		
25,000			
80,000			
งบปี 2551	20,000	16,000	7,000
			รวมปี 2541-51 1,333,824
	FIDF1		-

สำหรับพันธบัตรส่วนที่เหลืออีกประมาณ ๔๔๐,๐๐๐ ล้านบาท นั้น จะทยอยออกตามความต้องการใช้เงินของกองทุนฯ โดยดูภาวะตลาดในขณะนั้นประกอบเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ อาจไม่จำเป็นต้องออกพันธบัตรทั้งจำนวนหรือทุกปีก็ได้ ขึ้นอยู่กับความเสียหายของกองทุนฯ ที่เกิดขึ้นจริง และหากภาวะตลาดไม่เอื้ออำนวย กองทุนฯ อาจจะถูกยืมระยะสั้นผ่านตลาดซื้อคืนชั่วคราวไปก่อนได้

การที่รัฐบาลออกพันธบัตรและรับภาระดอกเบี้ยจ่ายนั้น ในด้านผลตอบแทนนโยบายการเงิน ถือเป็นกิจการที่รัฐบาลเข้ามารับภาระการแก้ปัญหาหนี้ระบบสถาบันการเงิน (fiscalization) ซึ่งช่วยสร้างความชัดเจนในการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจต่อไปในอนาคต ส่วนการชำระคืนเงินต้นจากกำไรนำส่งโดยธนาคารแห่งประเทศไทยนั้น ไม่ถือเป็นภาระเพิ่มพันธบัตรขึ้นมาใช้หนี้ (monetization)

เนื่องจากการส่งกำไรให้รัฐบาลตามการดำเนินการโดยปกติของธนาคารกลางโดยทั่วไป ตามมาตรการดังกล่าวนี้ ธนาคารแห่งประเทศไทยจะสามารถดูแลให้ปริมาณเงินอยู่ในระดับเหมาะสม ตลอดจนรักษาเป้าหมายเงินเฟ้อให้สอดคล้องกับการฟื้นตัวของเศรษฐกิจในระยะต่อไป และด้วยเหตุที่รัฐบาลตรากฎหมายเพื่อออกพันธบัตรและเพื่อขอเอาดอกผลคลังหลวงมาใช้แก้ปัญหาหนี้เช่นนี้ ไม่ได้เป็นการกระทบกระเทือนต่อความเป็นอยู่ของประชาชน ไม่เป็นการเพิ่มภาระหนี้สินของชาติด้วยการไปกู้ยืมที่ใหม่อีก และไม่ได้เป็นการทำลายหลักการและเจตนารมณ์ของ “คลังหลวง” ให้เสียไปเหมือน “วิธีการรวมบัญชี” และเมื่อใช้หนี้เสร็จแล้ว “คลังหลวง” ก็จะเริ่มมีดอกผลเพิ่มพูนขึ้นมาได้อีก

สำหรับภาระดอกเบี้ยที่รัฐบาลจะต้องตั้งงบประมาณในแต่ละปีมานั้น อาจทำให้เกิดปัญหาอยู่บ้าง แต่อย่างไรก็ตาม ภาระหนี้คิดแล้ววงเงินสูงสุดประมาณ ๕ % ของงบประมาณแต่ละปี โดยทุก ๆ ๑๐ ปีอัตราดอกเบี้ยจะลดลงไปเรื่อยๆ เหลือต่ำกว่า ๑ % ในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ วิธีนี้เมื่อมีการชำระหนี้หมดแล้ว “คลังหลวง” ก็จะยังมีกฎหมายดูแลเป็นการเฉพาะเหมือนเดิม ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะเข้าไปยุ่งเกี่ยวไม่ได้ ยกเว้นจะออกกฎหมายขอเงินออกมาใช้เหมือนปัจจุบัน บทสรุปของการแก้ปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจในครั้งนี้ อาจพอเทียบเคียงได้กับเหตุการณ์ในอดีตเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๓๖ ที่ประเทศได้รับ “เงินกู้งแดง” จากลันเกล้ารัชกาลที่ ๓ มาไถ่ถอนเอกราชของชาติจากการคุกคามของฝรั่งเศสได้ทันภายใน ๔๘ ชั่วโมง เมื่อมาถึงปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ลูกหลานยุคปัจจุบันก็ได้อาศัย “ดอกผลคลังหลวง” จากลันเกล้ารัชกาลที่ ๕ และบรรพบุรุษ มาแบ่งเบาทยอยไถ่ถอนหนี้สินของชาติ ให้ผ่านพ้นวิกฤตไปได้อีกครั้ง การแก้ไขวิกฤตการณ์ทั้ง ๒ ครั้งนี้ เป็นการยืนยันถึง **คุณค่าของ “คลังหลวง” ซึ่งหมายถึง การรู้จักเก็บหอมรอมริบทรัพย์ที่ละอันพันละน้อยเพื่อไว้ใช้ในยามจำเป็น** เพราะหากเราไม่มี “เงินกู้งแดง” ไทยเราคงไม่มีวันนี้ และหากเราไม่มี “คลังหลวง” เราก็คงมีหนี้สินพันตัวและล้มละลายในที่สุด

อันสิ่งสำคัญของการปกป้องคลังหลวง และแยกคลังหลวงไว้ต่างหากจากเงินส่วนอื่น ๆ รวมทั้งการเก็บสะสมทรัพย์ให้เพิ่มพูนใน “คลังหลวง” ตามเจตนารมณ์ของบรรพบุรุษและตามหลักธรรมคำสอนของหลวงตาจึงเป็นสิ่งที่ยืนยันได้จาก

	ทุก ๆ ปีจะนำเงินจากบัญชี		
	ปี พ.ศ. ๒๕๔๕ นำเงินสด ๑๖๕,๐๐๐ ล้านบาทจากบัญชีสำรองพิเศษให้ธปท. เพื่อแก้ปัญหาขาดทุน และมีเหลือเป็นกำไรสุทธิของ		

กระบวนกรผลักภาระหนี้สินให้คลังหลวง

สถาบันการเงิน ๕๖ แห่งถูกปิดล้มละลายปี พ.ศ. ๒๕๔๐

กองทุนฟื้นฟูสภาพหนี้สุทธิ ๑.๔ ล้านล้านบาท

ออกพันธบัตรรัฐบาล FIDF1 ๕๐๐,๐๐๐ ล้านบาท FIDF2 ๑๑๒,๐๐๐ ล้านบาท FIDF3 ๗๘๐,๐๐๐ ล้านบาท

เงินทุน FIDF1 เงินต้น FIDF2,3

ดอกเบี้ย FIDF1,2,3

คลังหลวง

งบประมาณรัฐบาล

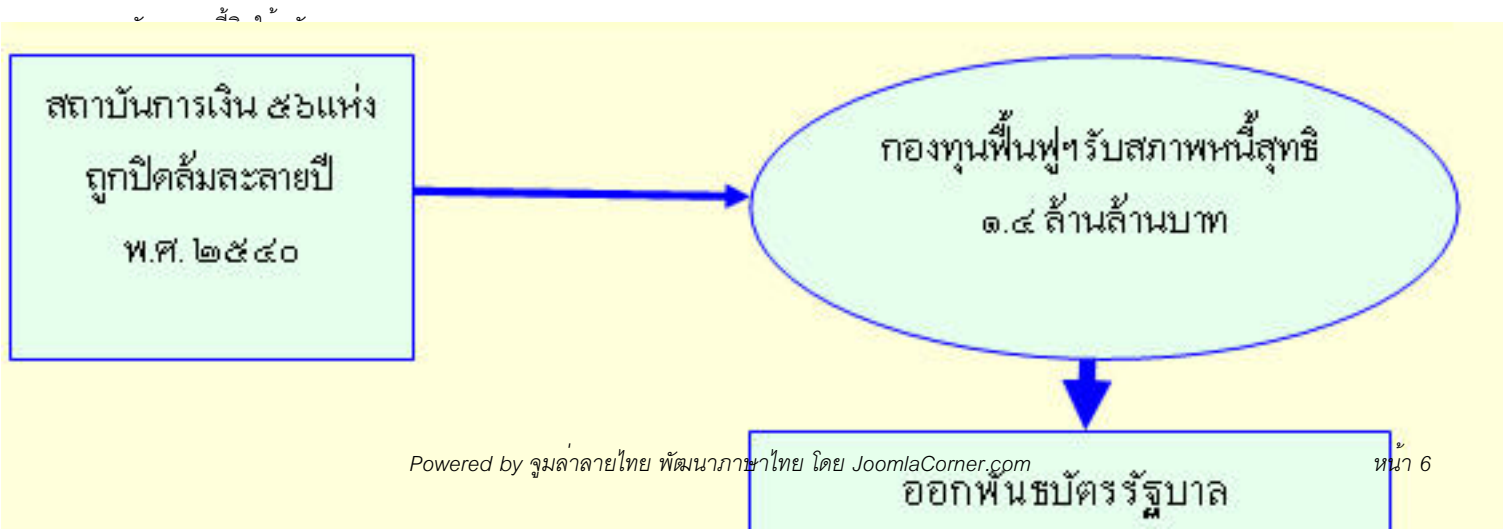
90% ของกำไรธนาคารแห่งประเทศไทย

รายได้จากแปรรูปรัฐวิสาหกิจ

1

* ทุกๆ ปีจะนำ “ดอกผลคลังหลวง” จ่ายคืนเงินทุนหนี้ FIDF2 , 3 คาดว่า ๒๐ ปีจะคืนเงินต้นครบ

เหตุการณ์จริงว่าถูกต้อง เป็นเหตุเป็นผล สามารถนำชาติให้พ้นภัยอันตรายได้เป็นลำดับไป และจะเป็นภูมิคุ้มกันให้ชาติแน่นหนามั่นคงเป็นมรดกตกทอดสู่ลูกหลานไทยสืบเนื่องตลอดไป

พันธบัตร คือ ตราสารทางการเงินที่รัฐบาล รัฐวิสาหกิจ และสถาบันการเงินที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น เป็นผู้ออก

โดยให้คำมั่นสัญญาว่าผู้ถือมีสิทธิที่จะได้รับชำระคืนเงินตามพันธบัตรคืนภายในกำหนดเวลา พร้อมด้วยดอกเบี้ยในอัตราที่กำหนด **ความเป็นมาของพันธบัตรไทย**

I. **พันธบัตรต่างประเทศ** เมื่อปลายปี พ.ศ. 2445 ในสมัยรัชกาลที่ 5 รัฐบาลไทยได้เปลี่ยนแปลงนโยบายการคลัง จากที่เคยใช้จ่ายจากรายได้ที่จัดหามาได้ เป็นการใช้จ่ายส่วนหนึ่งจากการกู้ยืม โดยเริ่มมีโครงการจัดกู้เงินเพื่อสร้างทางรถไฟเป็นครั้งแรก แต่เนื่องจากมีปัญหาขัดแย้งกันระหว่างเจ้าหน้าที่ผู้ดำเนินงานเกี่ยวกับแหล่งเงินกู้ว่าควรเป็นภายในประเทศหรือต่างประเทศ อีกทั้งอัตราดอกเบี้ยและสถานะการเงินในตลาดต่างประเทศยังไม่อำนวยให้ เรื่องจึงค้างอยู่จนกระทั่งปี พ.ศ. 2448 รัฐบาลไทยได้ออกพันธบัตรเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2448 เป็นการกู้เงินจากต่างประเทศโดยออกพันธบัตรจำหน่ายในตลาดการเงินลอนดอนและปารีส เป็นจำนวน 1 ล้านปอนด์ ตามพระราชหัตถเลขาพระราชทานวันที่ 15 มีนาคม ร.ศ. 123 (พ.ศ. 2448) วัตถุประสงค์เพื่อใช้ก่อสร้างทางรถไฟ ช่วยเหลือเงินคงคลัง และทำนุบำรุงประเทศ เป็นพันธบัตรชนิดจ่ายคืนแก่ผู้ถือ อายุ 40 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 4.5 ต่อปี จ่ายดอกเบี้ยปีละ 2 งวด ทุก 6 เดือน ในวันที่ 1 กันยายน และ 1 มีนาคม โดยมีพระบรมราชโองการพระราชทานพระบรมราชานุญาตให้พระยาสุริยานุวัตร อัครราชทูตไทยประจำกรุงปารีส เป็นผู้จัดการยืมเงินต่างประเทศและลงนามในสัญญาเงินกู้ หลังจากนั้นรัฐบาลก็ได้กู้เงินจากต่างประเทศเพื่อลงทุนในด้านต่าง ๆ โดยการออกพันธบัตรจำหน่ายอีกหลายเงินกู้, อย่างไรก็ตาม นับแต่ปี พ.ศ. 2467 เป็นต้นมา รัฐบาลมิได้กู้เงินจากต่างประเทศโดยออกพันธบัตรจำหน่ายอีก หากทำการกู้เงินโดยตรงจากรัฐบาลต่างประเทศ หรือจากองค์การการเงินระหว่างประเทศ และปฏิบัติตามโครงการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจของรัฐบาลต่างประเทศ, จนกระทั่งปี พ.ศ. 2521 จึงเริ่มมีการออกพันธบัตรจำหน่ายในตลาดต่างประเทศอีกครั้งที่ประเทศญี่ปุ่น และเยอรมันII. **สำหรับพันธบัตรรัฐบาลภายในประเทศ** รัฐบาลโดยพระยามโนปกรณนิติธาดา ได้เริ่มออกจำหน่ายครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. 2476 วงเงิน 10 ล้านบาท ตามพระราชบัญญัติจัดการกู้เงินภายในประเทศ พ.ศ. 2476 โดยกระทรวงการคลังเป็นผู้จัดจำหน่ายเอง เป็นพันธบัตรชนิดชำระคืนแก่ผู้ถือ แต่จะขอจดทะเบียนก็ได้ อายุ 10 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 4.5 ต่อปี จ่ายดอกเบี้ยปีละ 2 งวด ทุก 6 เดือน ในวันที่ 15 กันยายน และ 15 มีนาคมIII. การออกพันธบัตรรัฐบาลในประเทศครั้งต่อมา คือในปี พ.ศ. 2483 กระทรวงการคลังได้มอบหมายให้สำนักงานธนาคารชาติไทยทำหน้าที่จัดการจำหน่าย รวม 4 ราย คือ 1. พันธบัตรเงินกู้เพื่อสหกรณ์ พ.ศ. 2483 วงเงิน 20 ล้านบาท อายุ 30 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 4.5 ต่อปี วัตถุประสงค์เพื่อให้กรมสหกรณ์นำไปดำเนินการให้สมาชิกสหกรณ์ประเภทต่าง ๆ กู้ยืมต่อไป 2. พันธบัตรเงินกู้เพื่อเทศบาล พ.ศ. 2483 วงเงิน 20 ล้านบาท อายุ 30 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 3.5 ต่อปี วัตถุประสงค์เพื่อให้เทศบาลนำไปบำรุงท้องที่ 3. พันธบัตรเงินกู้เพื่อการอุตสาหกรรม พ.ศ. 2483 วงเงิน 20 ล้านบาท อายุ 30 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 4.5 ต่อปี วัตถุประสงค์เพื่อนำเงินไปให้องค์การสาธารณะหรือผู้ประกอบการอุตสาหกรรมกู้ไปลงทุน 4. พันธบัตรเงินกู้ช่วยชาติ พ.ศ. 2483 และบัตรช่วยชาติ วงเงิน 10 ล้านบาท เป็นพันธบัตร 8 ล้านบาท อายุ 7 ปี อัตราดอกเบี้ยร้อยละ 2 ต่อปี และบัตรช่วยชาติ วงเงิน 2 ล้านบาท อายุ 10 ปี โฉงอนคืนในราคาหน่วยละ 6 บาท จากราคาที่ตราไว้หน่วยละ 5 บาท วัตถุประสงค์เพื่อชดเชยเงินคงคลังที่ต้องจ่ายตามงบประมาณซึ่งใช้มากกว่าปกติอันเนื่องมาจากกรณีสงครามอินโดจีน พ.ศ. 2485 ธนาคารแห่งประเทศไทยก็ได้รับโอนกิจการเงินกู้ทั้ง 4 ราย มาดำเนินการต่อไป พ.ศ. 2488 รัฐบาลได้กู้เงินระยะสั้นเป็นครั้งแรก โดยเปิดประมูลตั๋วเงินคลังอายุไม่เกิน 12 เดือน ตามพระราชบัญญัติตั๋วเงินคลัง พ.ศ. 2487 ส่วนการกู้เงินระยะยาวใช้วิธีออกพันธบัตรจำหน่ายตลอดมา การออกตั๋วเงินคลังและพันธบัตรได้อาศัยพระราชบัญญัติเงินที่ตราขึ้นใหม่เป็นคราว ๆ ไป, จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2503 รัฐบาลได้ออก "พระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2503" แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 ในบางมาตราที่สำคัญเกี่ยวกับการกู้เงิน คือ ในกรณีที่รายจ่ายตามงบประมาณรายจ่ายประจำปี หรือตามงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม ที่ประกาศใช้แล้วมีจำนวนสูงกว่ารายได้ประเภทงบประมาณ กระทรวงการคลังมีอำนาจกู้เงินมาใช้จ่ายตามความจำเป็นได้ แต่ในปีหนึ่ง ๆ จะกู้ได้ไม่เกินร้อยละ 20 ของจำนวนเงินงบประมาณรายจ่ายและงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติม หรือใช้วิธีการเบิกเงินเกินบัญชีจากธนาคารแห่งประเทศไทยดังที่เคยปฏิบัติมาแล้ว เมื่อรัฐบาลได้ประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับแรกสำหรับปีงบประมาณ พ.ศ. 2504-2509 มีผลให้รัฐบาลต้องหารายรับมาชดเชยงบประมาณที่ขาดดุลอยู่ด้วยการกู้เงินภายในประเทศแต่ละปีเพิ่มขึ้น

(ที่มา :

ธนาคารแห่งประเทศไทย)